

Славъ. Тоя винаги хитъръ и ловъкъ човѣкъ бѣше обладанъ отъ нѣкакво смущение, което го правѣше неузнаваемъ. Безъ да погледне Ася, той заговори като търсѣше думитѣ си:

— Азъ зная, че не ме обичашъ, да, дори ме презирашъ.

Ася не го слушаше. Отначало той бѣше седналъ на дивана, после сякашъ не можеше вече да се държи отъ безсилие, легна като зарови глава въ малкитѣ пѣстри възглавници.

Славъ продължаваше съ мжка:

— Все пакъ ние сме роднини и особено следъ смъртта на бедната ми сестра, азъ се чувствавамъ задълженъ . . .

Той нервно чупѣше ржцетѣ си, дърпаше дрехата си и все още се колебаеше. Въ тоя мигъ той не приличаше на алчния, безсраменъ карьеристъ. Въ душата му се водѣше борба — и явно, наддѣляваше доброто, което го крайно смущаваше, сякашъ то не бѣ негово пожелание, а нѣщо чуждо, отъ което не знае какъ да се избави. Нѣколко пжти той поглежда къмъ вратата и винаги го спираше трогателно отпуснатото тѣло на Ася и неговиятъ сподавенъ плачъ, който идѣше изподъ възглавницитѣ. Най-последно се реши, приближи се до дивана и каза:

— Ние сме противници, но и роднини, което азъ не мога да забравя. Ася, Ася, ти трѣбва да заминешъ. Тебе те грози опасностъ. Много голѣма опасностъ, това зная положително. Замини. Остави